

Αρχιμ. Αιμιλιανός: Όταν θα ρίχνωνται επάνω μου, θα είμαι ήρεμος, γλυκός, απαθής!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Από το βιβλίο του Αρχ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη, «Λόγοι ασκητικοί, Ερμηνεία στον Αββά Ησαΐα»,

- Επιμέλεια Στέλιος Κούκος

Συνέχεια από την [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)

Οι άνθρωποι όμως, είτε λόγω της κενότητός των ή πιθανώς και της φαύλης ζωής τους, είτε λόγω των προβληματισμών τους, των πειρασμών τους, της ανοησίας τους, της υπερηφανείας τους, των αδιεξόδων τους, της καταστάσεως στην οποία βρίσκονται, διότι δεν επιτελούν αληθινή πνευματική εσωτερική εργασία, δεν έχουν όντως αόρατο εσωτερικό πόλεμο, γι' αυτό ασχολούνται πάντα με τους άλλους.

Κουβεντιάζουν, ρωτούν, συμβουλεύουν, ζητούν αυτό ή εκείνο. Εσύ αυτά να τα περιμένεις, αλλά δεν θα τους δίνεις δικαίωμα, ούτε θα ενοχλήσαι, διότι ουδέποτε οι άνθρωποι θα σταματήσουν να γίνονται για σένα πειρασμός.

Κατά κανόνα, όσο αγαπά ο Θεός τους μοναχούς και όσο τους έχει κάνει αγγέλους,

τόσο αυτοί τείνουν να γίνονται δαίμονες και να πέτουν. Μετά την πτώση, οι άνθρωποι είναι τόσο αδύναμοι, ώστε δεν κάνουν αυτό που θέλουν, αλλά αυτό που ούτε καν διανοούνται.

Τα ποικίλα δε προβλήματα που αντιμετωπίζουν και το ανικανοποίητο της πνευματικής ζωής τους, λόγω της ψευδούς χριστιανικής ζωής την οποία ζουν, τους κάνουν να ασχολούνται πάντοτε με τον άλλον, διότι έτσι έχουν μια διασκέδαση, μια ικανοποίηση.

Ανακαλύπτουν επίσης ότι οι άλλοι δεν είναι καλοί, οπότε καλύπτεται και η δική τους ζωή. Ανακαλύπτουν ότι οι άλλοι είναι χειρότεροι από αυτούς, και έτσι ξεγελούν τον εαυτό τους.

«Γέλα με να σε γελώ» είναι η ζωή αυτών των ανθρώπων, και πάνε στο γιαλό αντί στον ουρανό. Αλλά και για αυτούς σταυρώθηκε και αναστήθηκε ο Χριστός και την φύση αυτών ήλθε και προσέλαβε, για να την θεώση και να της χαρίση την αρχική παραδείσια κατάσταση.

Ο Θεός δεν εβδελύχθη να προσλάβη τον αμαρτωλό άνθρωπο, τον τιποτένιο, τον πεπτωκότα, τον δυσώδη. Αντίθετα, δέχεται να τον ονομάζει υιό του, να τον καλή στην βασιλεία των ουρανών και να τον εναγκαλίζεται ακόμη και την υστάτη στιγμή της ζωής του.

Εάν είναι τόσο μεγάλη η μακροθυμία του Θεού, δεν μπορεί ο άνθρωπος παρά να είναι μιμητής αυτού του αγαθωτάτου Θεού και να φέρεται όπως Αυτός. Θα μιμούμεθα λοιπόν όσο μπορούμε την αγάπη του Θεού. Ότι και αν μας κάνουν οι άλλοι, ο σεβασμός μας προς την προσωπικότητά τους θα είναι τέλειος, η αγάπη μας αρτία, η εμπιστοσύνη μας διακριτική.

Οι σχέσεις μας θα είναι σχέσεις μελών του ιδίου σώματος. Ελάχιστη παρέκκλιση από αυτά τα φρονήματα και τα αισθήματα, όπως περιφρόνησις, αντιλογία, κακία, ονειδισμός, κατάκρισις, απορρίπτουν εμάς και όχι τον άλλον από τον Θεόν.

Ουδέποτε δικαιολογούμεθα εξ αιτίας του κακού τρόπου με τον οποίο μας αντιμετωπίζει ο άλλος, έστω και αν μας έχη κάνει ή συνεχίζει να μας κάνει πολύ κακό κάθε ημέρα. Εμείς ξεχωρίζομε την ζωή μας, ζούμε μόνοι μας, όπως μας λέγει ο Γέροντάς μας.

Αυτός ας μας κτυπά, ας μας φωνάζη, ας μας κάνει ότι θέλει. Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει ότι δεν είμαστε ελεύθεροι. Όταν, επί παραδείγματι, δω τον άλλον οργισμένο και μου πη, φέρε μου εκείνο το πράγμα, δεν θα θυμηθώ τότε ότι είμαι αφορισμένος, ξεχωρισμένος.

Αν κάνω κάτι τέτοιο, αυτή η πράξις μου είναι πονηρία, δεν είναι πνευματικός αφορισμός, χωρισμός από τους ανθρώπους. Τότε θα τον εξυπηρετήσω, για να δώσω τόπο στην οργή. Εάν με βρίση, δεν είναι αφορισμός να του πω, σήκω να φύγης και να με σέβεσαι.

Αυτή η συμπεριφορά μου φανερώνει ότι είμαι κακέκτυπη εικόνα του Θεού και όχι πραγματική και καθαρή.

Είναι άλλο πράγμα η ελευθερία που θα έχω όταν οι άλλοι θα ρίχνωνται επάνω μου, και άλλο το ότι εσωτερικά πρέπει να προχωρώ ελεύθερα από το το σκέπτονται και τι κάνουν οι άλλοι.

Όταν θα ρίχνωνται επάνω μου, θα είμαι ήρεμος, γλυκός, απαθής, δεν θα με ενδιαφέρει εάν με βρίζουν, εάν μου φέρωνται άσχημα· εγώ να μη γίνωμαι πρόσκομμα σε αυτούς.

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)